Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

15. juni 2023 *

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 3, stk. 1, litra a) – begrebet »ydelser ved sygdom« – anvendelsesområde – arbejdskraftens frie bevægelighed – artikel 45 TEUF – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – sociale fordele – forskellig behandling – begrundelser – covid-19 – isolation af ansatte efter anvisning fra den nationale sundhedsmyndighed – kompensation til de ansatte fra arbejdsgiveren – godtgørelse til arbejdsgiveren fra den kompetente myndighed – udelukkelse af grænsearbejdere, der er isoleret på grundlag af en foranstaltning truffet af myndighederne i deres bopælsstat«

I sag C-411/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) ved afgørelse af 24. maj 2022, indgået til Domstolen den 21. juni 2022, i sagen

Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH

procesdeltager:

Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Arastey Sahún, og dommerne F. Biltgen (refererende dommer) og J. Passer,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH ved Rechtsanwältin T. Katalan,

* Processprog: tysk.

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og F. Werni, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved O. Serdula, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den finske regering ved M. Pere, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved B.-R. Killmann og D. Martin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1), artikel 45 TEUF og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH (herefter »Thermalhotel Fontana«) og Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark (den administrative myndighed i det sydlige Steiermark, Østrig, herefter »den administrative myndighed«) vedrørende sidstnævntes afslag på at yde Thermalhotel Fontana kompensation for det indtægtstab, som selskabets ansatte har lidt i isolationsperioderne i deres respektive hjem i Slovenien og Ungarn, og som disse medlemsstaters kompetente myndigheder pålagde Thermalhotel Fontana i forbindelse med covid-19-pandemien.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 883/2004

3 Artikel 3 i forordning nr. 883/2004 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om social sikring, der vedrører:

a) ydelser ved sygdom

[…]«

4 Denne forordnings artikel 5 har følgende ordlyd:

»Medmindre andet er fastsat i denne forordning, og på baggrund af de særlige gennemførelsesbestemmelser, der er fastsat, gælder følgende:

[…]

b) hvis indtrædelse af visse begivenheder eller forhold tillægges retsvirkning efter den kompetente stats lovgivning, tager denne hensyn til tilsvarende forhold eller begivenheder, der er indtrådt på en anden medlemsstats område, som om de var indtrådt på dens eget område.«

Forordning nr. 492/2011

5 Artikel 7, stk. 1 og 2, i forordning nr. 492/2011 bestemmer:

»1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

2. Arbejdstageren nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.«

Østrigsk ret

6 Epidemiegesetz 1950 (epidemiloven af 1950) af 14. oktober 1950 (BGBl. 186/1950) finder anvendelse på tvisten i hovedsagen i sin affattelse af 25. september 2020 (BGBl. I, 104/2020) for så vidt angår §§ 7 og 32 heri og i sin affattelse af 24. juli 2006 (BGBl. I, 114/2006) for så vidt angår § 17 heri (herefter »EpiG«).

7 EpiG's § 7 med overskriften »Isolation af syge personer« har følgende ordlyd:

»(1) De anmeldelsespligtige sygdomme, i tilfælde af hvilke der kan fastsættes isolationsforanstaltninger for syge, sygdomsmistænkte eller smittefarlige personer, fastsættes ved bekendtgørelse.

(1a) Med henblik på at forhindre spredning af anmeldelsespligtige sygdomme, der er fastsat ved bekendtgørelse som omhandlet i stk. 1, kan syge, sygdomsmistænkte eller smittefarlige personer isoleres eller forhindres i kontakt med omverdenen, hvis der i betragtning af sygdommens art og den pågældende persons adfærd er en alvorlig og betydelig sundhedsrisiko for andre personer, som ikke kan fjernes ved mindre indgribende foranstaltninger. […]

[…]«

8 EpiG's § 17 med overskriften »Overvågning af visse personer« bestemmer i stk. 1:

»Personer, der må anses for at være bærere af en anmeldelsespligtig sygdom, kan undergives undersøgelser eller overvågning inden for rammerne af et særligt sundhedstilsyn. Disse personer kan kræves underlagt en særlig anmeldelsespligt, en regelmæssig lægeundersøgelse og om nødvendigt

desinficering og isolation i egen bolig; hvis isolationen ikke med rimelighed kan ske i egen bolig, kan isolationen og helbredelsesperioden kræves afholdt i dertil indrettede faciliteter.«

9 EpiG's § 32 med overskriften »Kompensation for indtægtstab« har følgende ordlyd:

»(1) Til fysiske og juridiske personer samt handelsretlige personselskaber betales en kompensation for de indtægtstab, der opstår, fordi de ikke kan udøve deres erhvervsmæssige virksomhed, hvis

1. de er blevet isoleret i henhold til §§ 7 eller 17

[…]

og der derved er opstået et indtægtstab.

[…]

(2) Kompensationen betales for hver dag, der er omfattet af den i stk. 1 nævnte administrative fastsættelse.

(3) Kompensationen for personer, der har et fast ansættelsesforhold, fastsættes ud fra den normale løn i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i [Entgeltfortzahlungsgesetz] [(lov om fortsat udbetaling af løn)], BGBl. nr. 399/1974. Arbejdsgiverne skal udbetale dem det kompensationsbeløb, som de er berettiget til, på de sædvanlige lønudbetalingstidspunkter i virksomheden. Retten til kompensation over for forbundsstaten overgår til arbejdsgiveren på tidspunktet for udbetalingen. […]

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Thermalhotel Fontana er hjemmehørende i Østrig, hvor selskabet driver et hotel.

11 I fjerde kvartal af 2020 blev flere ansatte på dette hotel pålagt covid-19-test, hvis resultat var positivt, hvilket Thermalhotel Fontana indberettede til den østrigske sundhedsmyndighed.

12 Henset til den omstændighed, at disse ansatte boede i Slovenien og Ungarn, pålagde denne myndighed dem ikke at gennemføre isolationsforanstaltninger som omhandlet i EpiG's bestemmelser, men underrettede de kompetente myndigheder i disse medlemsstater, som pålagde de nævnte ansatte isolationsperioder i deres respektive hjem.

13 I disse isolationsperioder fortsatte Thermalhotel Fontana med at udbetale løn til de pågældende ansatte, således som det fremgår af den østrigske regerings indlæg, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i civillovbogen og i Angestelltengesetz (funktionærloven) (BGBl. nr. 292/1921) i den affattelse, der følger af Bundesgesetz (forbundsloven) (BGBl. I nr. 74/2019), der fandt anvendelse, i det omfang deres ansættelseskontrakt var underlagt østrigsk ret.

14 Ved skrivelser af 1. december 2020 anmodede Thermalhotel Fontana i henhold til EpiG's § 32 den administrative myndighed om kompensation for det indtægtstab, som disse ansatte havde lidt under deres isolationsperioder, idet selskabet var af den opfattelse, at det var indtrådt i deres ret til kompensation som følge af udbetalingen af deres løn i disse perioder. Ved afgørelser af 29. december 2020 blev disse ansøgninger afslået.

15 Landesverwaltungsgericht Steiermark (den regionale forvaltningsdomstol i Steiermark, Østrig) forkastede søgsmålene anlagt til prøvelse af disse afgørelser som ugrundede. Idet den nævnte retsinstans konstaterede, at de dokumenter, der var vedlagt som bilag til kompensationskravene, var afgørelser eller attester fra udenlandske myndigheder, som pålagde en foranstaltning om isolation af de pågældende ansatte, fastslog den, at kun en afgørelse, der var baseret på en administrativ foranstaltning truffet i henhold til EpiG, og som medførte et indtægtstab for de ansatte, gav ret til kompensation i henhold til denne lov.

16 Thermalhotel Fontana har iværksat revisionsanke til prøvelse af disse retsafgørelser, hvorved selskabets påstand ikke blev taget til følge, ved Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig), som er den forelæggende ret, idet selskabet har anfægtet foreneligheden af EpiG's § 32, stk. 1 og 3, som fortolket af Landesverwaltungsgericht Steiermark (den regionale forvaltningsdomstol i Steiermark) med artikel 45 TEUF og med forordning nr. 883/2004.

17 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at hvis den i EpiG's § 32 omhandlede kompensation skal kvalificeres som en »ydelse ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004, skal de østrigske myndigheder og domstole i henhold til denne forordnings artikel 5, litra b), tage hensyn til en afgørelse om isolation truffet af en anden medlemsstat, som om den var blevet truffet af en østrigsk myndighed. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at dette ikke er tilfældet, og at den nævnte kompensation derfor ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde. For det første har den anført, at den ydelsesberettigede, der er forhindret i at udøve sin erhvervsmæssige virksomhed, modtager kompensation for et indtægtstab uden nødvendigvis at være syg, idet den pågældende kan være pålagt en isolationsforanstaltning alene på grund af en mistanke om sygdom eller smitte. For det andet vedrører pålæggelsen af en isolationsforanstaltning ikke den isolerede persons helbredelse, men beskyttelsen af befolkningen mod smitten fra denne person, og den kompensation, der er fastsat i EpiG's § 32, har ikke til formål at kompensere for udgifterne ved sygdom eller behandling.

18 Hvad angår artikel 45 TEUF og artikel 7 i forordning nr. 492/2011 er den forelæggende ret af den opfattelse, at den omhandlede nationale lovgivning som en betingelse for kompensation indirekte kræver af arbejdsgiveren, at dennes ansatte skal være bosat på det nationale område, og at denne betingelse således udgør indirekte forskelsbehandling af arbejdstagere på grundlag af deres nationalitet. I denne henseende har den forelæggende ret anført, at grænsearbejdere som dem, der er ansat af Thermalhotel Fontana, der havde positive covid-19-tests, til forskel fra de arbejdstagere, der er bosat i Østrig, og som befinder sig i samme situation, ikke er blevet isoleret af den østrigske myndighed. De pågældende grænsearbejdere blev imidlertid pålagt isolationsforanstaltninger – der var sammenlignelige med dem, som den nævnte myndighed kunne pålægge – i medfør af de foranstaltninger, der var gældende i deres bopælsmedlemsstater, men for hvilke EpiG ikke fastsætter nogen ret til kompensation for indtægtstab. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at den omstændighed, at det er arbejdsgiveren, der efter at have betalt den løn, der skal udbetales til de isolerede arbejdstagere, har påberåbt sig en ret til kompensation, der er afledt af de pågældende arbejdstageres ret, ikke har nogen betydning for denne analyse.

19 Som en eventuel begrundelse for en sådan forskelsbehandling er den forelæggende ret af den opfattelse, at hensynet til den offentlige sundhed kan tages i betragtning, for så vidt som de østrigske myndigheder kun kan kontrollere overholdelsen af afgørelser om isolation på det nationale område, hvor den pandemiske situation kan være forskellig fra situationen i en anden medlemsstat. En anden begrundelse kunne være, at den østrigske stat alene er ansvarlig for den hindring for udøvelsen af lønnet aktivitet for en arbejdstager, der er omfattet af en isolationsforanstaltning, som de østrigske myndigheder har truffet bestemmelse om. Følgelig kan grænsearbejdere, der er genstand for isolationsforanstaltninger truffet af myndighederne i deres bopælsmedlemsstat, henvises til denne stat med henblik på at ansøge om at være omfattet af de kompensationsordninger, der eventuelt måtte findes i denne stat. Under alle omstændigheder er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt den omhandlede forskelsbehandling er forholdsmæssig.

20 På denne baggrund har Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Udgør et kompensationsbeløb, som arbejdstagere er berettiget til under deres isolation som covid-19-syge, -sygdomsmistænkte eller -smittefarlige personer som kompensation for de indtægtstab, der opstår, fordi de ikke kan udøve deres erhverv[smæssige virksomhed], og som i første omgang skal udbetales af arbejdsgiveren til arbejdstageren, idet kompensationskravet over for forbundsstaten overgår til arbejdsgiveren på tidspunktet for udbetalingen, en ydelse ved sygdom som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i [forordning nr. 883/2004]?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende[:] Skal artikel 45 TEUF og artikel 7 i [forordning nr. 492/2011] fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter betaling af en kompensation for det indtægtstab, der opstår for arbejdstagere på grund af en af sundhedsmyndighederne fastsat isolation på grund af et positivt covid-19-testresultat (idet kompensationen i første omgang skal udbetales af arbejdsgiveren til arbejdstageren, og et kompensationskrav mod forbundsstaten dermed overgår til arbejdsgiveren), er afhængig af, at isolationen fastsættes af en indenlandsk myndighed på grundlag af nationale epidemiretlige bestemmelser, således at en sådan kompensation ikke betales til arbejdstagere, der som grænsearbejdere har deres bopæl i en anden medlemsstat, og hvis isolation (»karantæne«) fastsættes af sundhedsmyndighederne i deres bopælsstat?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

21 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at en kompensation, der finansieres af staten, og som tildeles arbejdstagere for indtægtstab som følge af, at deres erhvervsmæssige virksomhed hindres i den periode, hvor de isoleres, fordi de er covid-19-syge, -sygdomsmistænkte eller -smittefarlige, udgør en »ydels[e] ved sygdom« som omhandlet i denne bestemmelse og derfor er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

22 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at sondringen mellem ydelser, der er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 883/2004, og ydelser, der ikke er omfattet af denne forordning, hovedsagelig er baseret på de enkelte elementer i den pågældende ydelse, navnlig dens formål og de betingelser, under hvilke ydelsen tilkendes, og ikke

på, om en ydelse betegnes som en social sikringsydelse i den nationale lovgivning eller ej (dom af 15.7.2021, A (Offentlige sundhedsydelser), C-535/19, EU:C:2021:595, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

23 Det fremgår således af Domstolens faste praksis, at en ydelse kan anses for at være en social sikringsydelse, såfremt den for det første tildeles de berettigede uden nogen individuel bedømmelse af personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, og forudsat for det andet, at den vedrører én af de risici, der udtrykkeligt er anført i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004. Disse to betingelser er kumulative (dom af 15.7.2021, A (Offentlige sundhedsydelser), C-535/19, EU:C:2021:595, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

24 For så vidt angår den første betingelse, der er nævnt i den foregående præmis, skal det bemærkes, at den er opfyldt, når tilkendelsen af en ydelse foretages på grundlag af objektive kriterier, der, såfremt de er opfyldt, giver en ret til ydelsen, uden at den kompetente myndighed kan tage hensyn til andre personlige omstændigheder (dom af 15.7.2021, A (Offentlige sundhedsydelser), C-535/19, EU:C:2021:595, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

25 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den første betingelse er opfyldt, for så vidt som den i hovedsagen omhandlede ydelse tildeles på grundlag af ved lov fastsatte objektive kriterier, uden at den kompetente myndighed tager hensyn til andre personlige omstændigheder for arbejdstagerne end deres isolation og størrelsen af deres normale løn.

26 Hvad angår den anden betingelse, der er nævnt i denne doms præmis 23, bemærkes, at forordningens artikel 3, stk. 1, litra a), udtrykkeligt nævner »ydelser ved sygdom«.

27 I denne henseende har Domstolen fastslået, at »ydelser ved sygdom« som omhandlet i denne bestemmelse har som hovedformål at sikre patientens helbredelse ved at tilvejebringe den behandling, som dennes tilstand nødvendiggør, og således dækker den risiko, der er forbundet med en sygdomstilstand (dom af 15.7.2021, A (Offentlige sundhedsydelser), C-535/19, EU:C:2021:595, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

28 Dette er imidlertid ikke tilfældet med en kompensation som den, der er fastsat i EpiG's § 32.

29 Med henblik på at opnå en sådan kompensation er det nemlig for det første uden betydning, om den person, der er genstand for en isolationsforanstaltning i henhold til EpiG, reelt er syg eller ej, eller, i det foreliggende tilfælde, om den risiko, der er forbundet med covid-19-sygdommen, indtræder eller ej, eftersom det for en sådan isolation af den pågældende er tilstrækkeligt, at denne mistænkes for at være syg eller for at være smittet med covid-19. For det andet er den isolation, som denne kompensation har til formål at tilskynde overholdelsen af, ikke påkrævet med henblik på at helbrede den isolerede person, men for at beskytte befolkningen mod smitten fra denne.

30 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at den kompensation, der finansieres af staten, og som tildeles arbejdstagere for indtægtstab som følge af, at deres erhvervsmæssige virksomhed hindres i den periode, hvor de isoleres, fordi de er covid-19-syge, -sygdomsmistænkte eller -smittefarlige, ikke udgør en »ydels[e] ved sygdom« som omhandlet i denne bestemmelse og derfor ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

Det andet spørgsmål

31 Henset til det benægtende svar på det første spørgsmål skal det andet spørgsmål, hvormed den forelæggende ret nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 45 TEUF og artikel 7 i forordning nr. 492/2011 er til hinder for en national lovgivning, hvorefter betaling af kompensation for det indtægtstab, der opstår for arbejdstagere som følge af et krav om isolation på grund af et positivt covid-19-testresultat, er underlagt en betingelse om, at dette krav skal være pålagt af en myndighed i denne medlemsstat i henhold til denne lovgivning, besvares.

32 Det skal bemærkes, at artikel 45, stk. 2, TEUF fastsætter, at arbejdskraftens frie bevægelighed forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår.

33 Princippet om ligebehandling er ligeledes konkretiseret i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, der fastsætter, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, på de øvrige medlemsstaters område nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere (dom af 28.4.2022, Gerencia Regional de Salud de Castilla y León, C-86/21, EU:C:2022:310, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

34 Domstolen har desuden fastslået, at nævnte forordnings artikel 7, stk. 2, uden forskel tilgodeser både vandrende arbejdstagere, der er bosat i værtsmedlemsstaten, og grænsearbejdere, der har lønnet beskæftigelse i værtsmedlemsstaten, mens de er bosat i en anden medlemsstat (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

35 Begrebet »social fordel«, som med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 er udvidet til også at gælde for arbejdstagere, der er statsborgere i andre medlemsstater, omfatter alle de fordele, det være sig med eller uden tilknytning til en arbejdskontrakt, som generelt tilkommer alle indenlandske arbejdstagere i det væsentlige på grund af deres objektive status som arbejdstagere, eller alene fordi de har sædvanlig bopæl på det nationale område, og hvis udstrækning til også at gælde arbejdstagere med statsborgerskab i andre medlemsstater følgelig må antages at kunne fremme disses mobilitet inden for EU og dermed deres integration i værtsmedlemsstaten, og henvisningen i denne bestemmelse til de sociale fordele kan ikke fortolkes indskrænkende (dom af 16.6.2022, Kommissionen mod Østrig (Indeksregulering af familieydelser), C-328/20, EU:C:2022:468, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis).

36 Det må fastslås, at en kompensation som den, der er omhandlet i EpiG's § 32, udgør en sådan »social fordel«. I henhold til selve ordlyden af denne artikels stk. 1 udbetales ydelsen nemlig bl.a. til personer, der er isolerede i henhold til denne lov, som følge af den økonomiske skade, der er forårsaget ved hindringen for deres erhvervsmæssige virksomhed.

37 Det følger af fast retspraksis, at ligebehandlingsprincippet i artikel 45, stk. 2, TEUF og i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 ikke alene forbyder direkte forskelsbehandling begrundet i nationalitet, men enhver form for indirekte forskelsbehandling, som ved anvendelse af andre kriterier reelt fører til samme resultat. En national retsforskrift – selv om den finder anvendelse uanset nationaliteten – må således anses for at medføre indirekte forskelsbehandling, når den efter selve sin karakter i højere grad kan berøre arbejdstagere fra andre medlemsstater end indenlandske arbejdstagere og dermed risikerer navnlig at stille arbejdstagere fra andre

medlemsstater ringere, medmindre den er objektivt begrundet og står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål (dom af 8.12.2022, Caisse nationale d'assurance pension, C-731/21, EU:C:2022:969, præmis 31 og 32 og den deri nævnte retspraksis).

38 I tvisten i hovedsagen er det ubestridt, at den i EpiG's § 32 omhandlede kompensation kun tildeles personer, der er isolerede i henhold til denne lov, navnlig lovens artikel 7 og 17. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at de således isolerede personer som hovedregel er bosiddende på østrigsk område. De i hovedsagen omhandlede grænsearbejdere, der er bosat i en anden medlemsstat, er derimod ikke blevet isoleret i henhold til nævnte lov, men i henhold til sundhedslovgivningen i deres bopælsstat. Følgelig ydes der ikke kompensation for de økonomiske tab, der er forårsaget af deres isolation, i henhold til nævnte § 32.

39 Det følger heraf, således som den forelæggende ret har fremhævet, at retten til denne kompensation er indirekte knyttet til et krav om bopæl på østrigsk område. I overensstemmelse med de kriterier, der følger af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 37, udgør et sådant krav om bopæl på det nationale område i mangel af en begrundelse en indirekte forskelsbehandling, for så vidt som den efter selve sin karakter i højere grad kan berøre vandrende end indenlandske arbejdstagere og dermed risikerer navnlig at stille de vandrende arbejdstagere ringere (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, PF m.fl., C-830/18, EU:C:2020:275, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

40 Denne konklusion påvirkes ikke af den omstændighed, at det i henhold til EpiG's § 32, stk. 3, er arbejdsgiverne for de arbejdstagere, der er omfattet af en isolationsforanstaltning i henhold til denne lov, der er forpligtet til at udbetale dem kompensation, og som derfor har et krav over for staten, idet arbejdsgiverne for de grænsearbejdere, der er isoleret i henhold til en anden medlemsstats sundhedsforskrifter, ikke på grundlag af EpiG har ret til kompensation fra den østrigske stat for den løn, som de fortsat betaler sidstnævnte grænsearbejdere under deres isolation.

41 Som Domstolen har fastslået, kunne reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed nemlig let modvirkes, hvis det var tilstrækkeligt for medlemsstaterne til at undgå de forbud, som følger af disse regler, at påbyde arbejdsgiverne vilkår med hensyn til ansættelse af en arbejdstager, som arbejdstageren skal overholde, og som, hvis de var blevet pålagt den pågældende direkte, ville udgøre hindringer for udøvelsen af den ret til fri bevægelighed, som vedkommende kan gøre krav på i henhold til artikel 45 TEUF (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Schiebel Aircraft, C-474/12, EU:C:2014:2139, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

42 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en objektiv begrundelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 37, har den forelæggende ret og den østrigske regering nævnt formålet om den offentlige sundhed, for så vidt som kompensationen for indtægtstab i isolationsperioden har til formål at fremme overholdelsen heraf som en foranstaltning, der er truffet af sundhedsmyndighederne med henblik på at nedsætte smittetallet. I denne sammenhæng er den omstændighed, at kompensationen alene ydes i relation til de isolationsforanstaltninger, der er pålagt i henhold til EpiG, begrundet i den omstændighed, at overholdelsen af sådanne foranstaltninger kun kan kontrolleres på det nationale område.

43 I denne henseende skal det ganske vist bemærkes, at isolationsforanstaltninger som de i hovedsagen omhandlede pålægges af hensyn til den offentlige sundhed, som i overensstemmelse med artikel 45, stk. 3, TEUF bl.a. gør det muligt at begrænse arbejdskraftens frie bevægelighed, og at der er fastsat bestemmelser om betaling af kompensation med henblik på at fremme overholdelsen heraf.

44 Kompensation til personer, der er isoleret i henhold til den nationale lovgivning, i det foreliggende tilfælde EpiG, med udelukkelse navnlig af vandrende arbejdstagere, der er isoleret i medfør af de sundhedsmæssige foranstaltninger, der er gældende i deres bopælsmedlemsstat, forekommer imidlertid ikke egnet til at nå dette formål. En kompensation til sådanne vandrende arbejdstagere ville nemlig lige så vel kunne tilskynde dem til at overholde den isolation, som de er blevet pålagt, til fordel for den offentlige sundhed. Hvad desuden angår muligheden for at kontrollere, om isolationen er overholdt, synes det – med forbehold for den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage – at den kompensation, der er omhandlet i EpiG's § 32, indrømmes personer, som har ret hertil som følge af, at de er pålagt en isolationsforanstaltning, og ikke som følge af deres overholdelse heraf.

45 Den forelæggende ret og den østrigske regering har ligeledes som en eventuel begrundelse anført, at tildeling af kompensation alene til personer, der er isoleret i henhold til EpiG, følger af den omstændighed, at det udelukkende er i forhold til disse personer, at den østrigske stat er ansvarlig for den hindring for deres erhvervsmæssige virksomhed, som isolationsforanstaltningen medfører, og at de vandrende arbejdstagere, der er isoleret i henhold til sundhedslovgivningen i deres egen bopælsmedlemsstat, kan henvende sig til denne stats kompetente myndigheder med henblik på at gøre deres eventuelle ret til kompensation i henhold til denne lovgivning gældende.

46 En sådan argumentation vedrører imidlertid ikke som sådan et særligt formål, der kan begrunde en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed. For så vidt som den, således som bl.a. den tjekkiske regering har anført, er baseret på ønsket om at begrænse udgifterne forbundet med den kompensation, der er omhandlet i EpiG's § 32, skal det bemærkes, at selv om budgetmæssige hensyn kan være afgørende for en medlemsstats socialpolitiske valg og påvirke arten og omfanget af de sociale sikringsforanstaltninger, staten ønsker at træffe, udgør de imidlertid ikke i sig selv et mål for socialpolitikken og kan derfor ikke begrunde en forskelsbehandling til skade for vandrende arbejdstagere (dom af 20.6.2013, Giersch m.fl., C-20/12, EU:C:2013:411, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

47 I denne sammenhæng bemærkes, at selv om afslaget på at yde kompensation for indtægtstab som følge af de isolationsforanstaltninger, der ikke er truffet i henhold til EpiG's § 32, således som den østrigske regering har gjort gældende, har til formål at undgå ugrundet berigelse for vandrende arbejdstagere, der ligeledes får kompensation fra deres bopælsmedlemsstat for den isolation, som de kompetente myndigheder i denne stat har pålagt, må det i denne sammenhæng fastslås, at et sådant afslag går ud over, hvad der er nødvendigt for at undgå en sådan overkompensation. Som Kommissionen har anført, er det med henblik på at udelukke denne mulighed tilstrækkeligt, at de østrigske myndigheder ved tildelingen af kompensationen tager hensyn til den kompensation, der allerede er udbetalt eller skal betales i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, i givet fald ved at nedsætte beløbet.

48 På baggrund af det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 45 TEUF og artikel 7 i forordning nr. 492/2011 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter betaling af kompensation for det indtægtstab, der opstår for

arbejdstagere som følge af et krav om isolation på grund af et positivt covid-19-testresultat, er underlagt en betingelse om, at dette krav skal være pålagt af en myndighed i denne medlemsstat i henhold til denne lovgivning.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

1) **Artikel 3, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger**

   skal fortolkes således, at

   den kompensation, der finansieres af staten, og som tildeles arbejdstagere for indtægtstab som følge af, at deres erhvervsmæssige virksomhed hindres i den periode, hvor de isoleres, fordi de er covid-19-syge, -sygdomsmistænkte eller -smittefarlige, ikke udgør en »ydels[e] ved sygdom« som omhandlet i denne bestemmelse og derfor ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

2) **Artikel 45 TEUF og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen**

   skal fortolkes således, at

   disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter betaling af kompensation for det indtægtstab, der opstår for arbejdstagere som følge af et krav om isolation på grund af et positivt covid-19-testresultat, er underlagt en betingelse om, at dette krav skal være pålagt af en myndighed i denne medlemsstat i henhold til denne lovgivning.

Underskrifter